

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

48. szám.

Pest, majus 10. 1848

Nem kell táblabíró politika.

April 10. kezdve e lap hetenként hatszor egy közép nagyságu iven fog megjelenni, és posta útján is megrendelhető.

Előfizetési ár:

April 10.-kétől janius végeig, Budapeston, házhozhordással 2 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 3 ft. 30 kr.

April 10. september végeig félévre: Budapeston 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

April 10.-étől december végeig három évnegyedre:

Budapeston házhozhordással 6 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 8 ft.

Budapeston egy pengő forintjával, egy hónapra szóló előfizetést is elfogadunk.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fiztetjük.

Tegnap este tíz óraker ismét macskazene volt. —

A megtisztelt Stahl Ignác, a híres Stahl! Mi a gözü, gondolják egy némelyek, minő világot élünk, ha még olly emberek is, mint Stahl efféléknek vannak kitéve. Stahl, ki mint gyakorló orvos széles Magyarországon az elsőség hírében áll, kinek szives emberbaráti tetteiről annyi mindenfélét beszélgetnek!

Hja polgártársak, az a politika különös egy jószág. Ha valaki politikailag rossz hírből áll, szólanak mellette a tudományos és társalmi téren szerzett érdemek bármennyit, de azért egy kis mértékletes macskazene csakugyan el fér rajtuk.

Igy van Stahl is. Ő egyike azoknak, kiket az elmulasztás terhe nyom, hogy akkor, midőn tettek volna a reform ügyében, semmit sem tettek.

Ott például az egyetem orvosi szakosztálya ide a reform még egyenként is alig szívárgott be. És Stahl főorvossága alatt ott ugy látszott itéletnapig egy kö sem mozdult volna meg.

E sorok íróját, a sors szeszélye a tisztelgés órájában történetesen épen a hely színére hozta.

Referens még soha sem hallott eddig macskazenet.

Ah, polgártársak, soha se hittem volna, de ez a macskazene valami excellens mulatság! Én nem bánom, ha kinevetnek is, de rám nézve az egésznek valami lelkesítő hatása volt.

Ugy képzelem a működőket, mintha az alvilágról egy kópécsoport szabadult volna ki, s a gonosz szellemek földi helytartójának ablaka alatt a pokolbeli kar vecsernyéjét éncelték volna.

Az a folytonos éles füttyölés, melly a legmeteszőbb szél alkjában sivitott, az ezerféle torzhangok, mellyek csak a mesés világ chimericus állatainak torkából szakadhattak, s vad kacaj, a macskanyávogás, üvöltés, ugatás, kurotyolás, krakogás, recsegés az egésznek leirhatatlanul regényes színt kölcsönöztek.

Meg kell vallani, a macskazene a revolutionalis demonstratióknak valóságosan idealisalt operája. —

A demonstratióknak ereje pedig abban fekszik, hogy a közvélemény tömegeket gyűjt össze, s az illetők érdemesnek hiszik a roszalást a sajtó téren kívül még ilyen diabolicus persiflage-okkal is megkeményíteni.

Egy jelen volt az éktelen zaj után azt állítván, hogy az egészben kevés valóság volt, a charivari banda karmestere Da Capot intett, s a gyönyörű numeró tapsok között ismételtetett.

Kopogó.

Pest majus 10.

A ministerium neveltségessé teszi magát.

A ministerium a Pestihirlapba ma olly gondatlanságokat iratott be, hogyha a táblabíróknak szeméről ma le nem csik a hályog, akkor jobban teszik, ha kivándorolnak a világból.

A ministerium a mai pestihirlapi közgyűlésekben a legkeményebb vádlevelet adja a nemzeti gyűlés radical részének kezébe.

Volt egy hónap óta nagy pompázás, nagy cifrázkodás avval a drágalatos független szóval,

Az ország ugyan csak régen várta, hogy a hánytorgatott függetlenségnek valami jelét látná, de arra a mit a ministerium ma elébe talált, aligha azt nem mondja a magyar ember: Adtál uram esőt de nincs köszönet benne.

A ministerium az illuminatio kipihenése után körleveleket iratott a belföldi katonai kormányokhoz. Ugy hisszük oda mellélkelte eredeti példányokban az 1848-iki törvényeket is.

Jél értesültek után mondhatjuk, hogy egy hónap alatt a ministeriumhoz a katonai parancsnokoktól e körlevélre még válasz nem érkezett.

Ah pedig millyen nagyokat isznak falukon a táblabírák, a magyar független ministerium egészségére!

Jellasics a leveleket felbontatlanul küldé vissza. Proclamatiót, proclamatióra bocsát ki, mellyben ugyancsak világosan van kimondva, hogy V. Ferdinándtól ugyan nem, de Magyarországtól igen is el akar válni.

A ministerium benézett a törvénybe, és nyugodtan folytatá munkáit, azaz: audientiákat adott a hivatalkérőknek.

Mind a mellett ugy látta mégis, hogy a dologban kell egy kis félreértésnek lenni.

Ah ah!..

Bathyányi Lajos Bécsbe ment.

Nyolcz napig volt oda. Annak az 1848. III. törvényzikkelynek átkozottan értelmetlen stilusban kell írva lenni, hogy olly hosszú idő kellett rá, míg a német azt megértette.

Jött egy határozat, mellynek értelme szerént a bán oda utasittatik, hogy a k. helytartónak, s a magyar felelős (itt nincs kitéve a független szó, pedig ej de jó satira lett volna) ministeriumnak az 1848. III. t. cz. által Magyarország és a kapcsolt részek törvényes kormányzása bizva van, rendeleteit a kormányzás minden ágaiban teljesítse.

Az osztrák kormánynál, s a magyar ministeriumnál atyaibb népség a világon nem lehet!

Na tótok, rácok, oláhok és más részről tiberpublicanusok, vagy plane communisták örvendjete.

Megértük végre, hogy Magyarországon a vélemény szabadsága teljesen biztosítva legyen.

Ah melly boldogság. Holnap szívünk legimádotabb eszméi mellett nyílt zászlókkal fogunk ki lépni!

A revolutionalis párt ezen arteactát örvendetes tudomásul veszi.

Bátran tehát neki! Ha sikerül, sikerül, ha nem akkor azt fogják mondani. Na, na drága barátom. Lassabban egy kicsit. Ön fiatal ember igen tüzes. Azért csak türelem, ugy is mindennek meg jó a maga ideje.

Csakhogy van ennek egy nagy bukkenője.

A ministerium csak akkor nem független, midőn olly rendszabályok végrehajtásáról van a szó, mellyek ezen követelt függetlenséget minden lehető veszélyek ellenében biztosítanak.

Itthon egycsek ellenében, az alatt mig a táblabírák naponta tizenhat órát alszanak, sok mindenfélét el lehetne követni.

A többi között egy sértett hiúságu status-tikár több helyütt hirdetgeti: Hogy a ministeriumnak csak egy intésébe kerülne, s egy bizonyos uton módon innét Pestről a magyar ifjuságot, azokkal együtt, kik itt e pártnak politica irodalmát képviselik, ugy kiröpiténék, hogy lábok sem érne a földet.

Bizony szép dolog lenne azon status tikárt látni, mint vezet az ifjak ellen egy ollyan hadat, mint a mult alkalommal a bujtogatók tevék, kik a zsidókat akarták kirabolni.

De ennél nyomorúbb fenyegetést még civilisátnak látszó embernek szájából sem hallottunk.

Igy szokták mutogatni hatalmukat, a falusi charlatan iskolamesterek, mikor a gyermeket azzal fenyegetik, hogy mindjárt kitekerék a nyakát.

De mondja meg ön nagy hatalmu status tikár, mért nem fenyegetőznek önök illy helykén azok

ellen, kik itt, a mi kivivott jogainkat minden perczen veszélyeztetethetik? Ott mutassák nagy hatalmukat.

Tessék csak a hadügyministerium egyik subalternusához Lederer kormányzóhoz olyanokat izenni, hogy tegye meg ezt vagy azt különben öt gallérjánál fogva úgy leröpítetik a budai váról, hogy a lába se éri a földet.

Tessék Jellasicsot a legvilágosb hazaárulásért kérdőre vonni!

Tessék csak haza parancsolni a magyar katonaságot, kik irtogatják az olaszokat csak azért, hogy a fenmaradtak kénytelenek legyenek tovább is az osztrákoknak Metternich adósságait fizetni!

Majd lesz engedelmesség!

A ministerium e kérdések előtt alázatosan hajol meg.

Am de a nemzet nem így fog tenni! —

A nemesség az országot háromszáz esztendő óta árulja az osztráknak.

Most a nép fog jönni!

Saját ügyében maga a magyar fog szólani.

Majd jönnek a Tisza mellékéről, onnan az eredeti magyar helyekről ama bátor és szabadlelkű férfiak. Majd azok fogják a ministeriumnak megmagyarázni, mit tesz Magyarország függetlensége!

Jelenet egy ministerialis bureauban.

Tegnap egy bizonyos hivatal számára utalványozandó költségek iránt a hajdan úgynevezett „Cassale-k“-ba mentem.

Egy alrendű hivatalnok, kit megszólítotték, emlékezni látszott a dologra, s elfogta a protocollumot, utána nézendő.

Alig forgatott néhány levelet, midőn egy főfő uri ember kikiáltta neki diplomaticus német nyelvünkön.

„Kikereste már azt, mit kérdeztem?”

Alrendű hivatalnok. Mindjárt, csak ez úrnak (már, hogy nekem) kell bizonyos pénzek iránt fölvilágosítást adnom.

Főfő ur (kilépve belső szobájából). Na! schon wieder aner, da Leut glauben, mann hat nur mit ihnen z'thuen, das man nur wegen ihnen da is!

Már hisz azt tudjuk edes „Domine Magnifice,” hogy önök nem éreztünk, hanem a jó fizetésért vannak ott, a hol vannak, hanem más ügyesbajos emberekért is lecselt a bagoly a fárol, s azért kár a „dä Leut“-ok irányában olly hetvenkedőnek lenni.

Ha illy fajta kosztosára bukkanok az istennek — mi úgy hiszem nem nagy ritkaság — ismét lesz szerencsém azt önnek egész illedékkel bemutatni. — Isten önnel!

Tornyai Károly.

Ha a magyar nem úgy tánczol mint a német füttyül, azt mondja az Oesterreichische Zeitung, másodszer fog bennünket Austria meghódítani.

Jó sógor! fizetek egy pohár sört ha megmondja „mikor hódított meg először? vagy többet adok, egy barátunk szerint annyi adósságot hogy negyven esztendeig ki sem bírják önök mondani.

De most figurázni nincs kedvem. Szólani akarok a magyar független felelős Ministeriumhoz.

Semmink sincsen.

Hadseregünk olasz országban, hadügyministerünk nincs itthon; azután küldött futár olly lassan fut Olaszország felé, hogy ha azóta rákként mindég vissza mászna is, itthon lehetne.

A nemzetörök organisálva nincsenek; nincsen béke, rend, lelkesülés, bizodalom.

De van ráadásul:

Horváth országban revolutio, a tótságon zsidóevő, bánátban rabló; kint a megyékben hortyogás vagy zavar, Bécsben intrigue ellennünk. Hogy lehet ezekkel compatibilis egy független felelős magyar ministerium.

Szóles, hosszú országunkban minden embert kérdeztem, ki orrom elébe jött: elfogadja-e a statusadósságot? mind azt mondta „nem!”

Ha a bécsi kormány megkínál vele mit mondanak önök? reményelem hogy a e m e t.

Most nézzenek minister urak vissza a historiába. —

Midőn a habsburgi ház utolsó férfi szülöttje sírja szélén állott, — s a magyar azt hitte hogy a nemzethez visszatér a szabadválasztási jog, midőn azt hitte, hogy a Ferdinánd, s vitéz németek által elvesztett Buda termeiben valahára már magyar eredetű királyt üdvözlend, midőn azt hitte; hogy megszabadul az idegen kepecstől, a rabnép felett uralkodó aristocratia behozta a pragmatica sanctiot.

Fél Europa mozdult meg ekkor Austria ellen, ha a magyar és cseh fegyvert fog, vagy csak egy merész lépést is tesz: a dynastia elveszett.

De Bécsben tudták mit kell tenni; nem kérdezték a népet, hanem összehívták az aristocraticus országgyűlést.

A Bethlehenek, Bocskaiak, Rákócziak már ekkor sirba voltak.

A pragmatica sanctiot Pozsonyban tárgyalni kezdték.

A várban az ágyuk töltvék, s az Országháznak irányozvák. —

A terembe sohajtozás és csend.

A szószékre Draskovich lépett, és azt mondta: „Nem kell a pragmatica sanctio.”

Néhány pillantás mulva egy ágyú dördült meg a várba; a karok és rendek elsápadtak és el lön fogadva a pragmatica sanctio. —

Azt mondják, hogy e lövések csak öröm hangok voltak. Draskovich pedig a traditio nyomán azon éjszaka meghalt.

Akkor Austriának a „lenni és nem lenni” forgott kérdésben.

Ha a nemzeti gyűlés össze fog jönni, és azt mondja: „Mi Austriától függetlenek vagyunk, nekünk csak királyunk közös, adósságot pedig egy fillért sem fizetünk,” mit fog felelni Austria?

Már felelt!

Lederer ő excellentiája a váról a redouteletemnek szögezteti ágyuit, az alkotmányra fel nem esküdt magyar, a lánczért küzdő ilir, a zsoldért harczoló német és cseh katona szuronyt szegez a képviselőkre, (Krakkó!) a pesti nemzetörserég lelkesbjei elhulnak egytől egyig; a nép 12 milliója pedig elvesztvén az ország szívet, elveszti talán a magáét is, — és meghódol.

Austria így fog tenni mert: „lenni vagy nem lenni.”

Austriának meghódolni annyi, mint kitörülni a nemzetek sorából.

Ministereink egyenként és öszvesen, becsületes emberek, patrióták; de egyenként és öszvesen vagyunk, életük, üdvösségük elég-é egy nemzet enyészete kárpótlásaul.

Szavaimat olly igazaknak hiszem, mint a szent irás, jóslatomat, mint a messiás; vagy hogy a Krisztusban nem hívök is higyjék, mint a kétszer keltő.

Megmondta az Oesterreichische Zeitung: „Másodszer hódítanak meg.”

Hej, ha a ministeriumunk már egyszer megmozdulna!

Ha a nemzeti gyűlést minél előbb öszvehivná, legalább 50,000nyi sereget, ha a föld alól is teremene.

Mert az ég őrizze meg őket az eszmétől is, hogy a képviselők egyedül jöjjenek. — 50,000 embernek kell a Rákoson állani, fegyerbe, lelkesülten; hogy a nemzeti gyűlés hatalmasan mondassa ki az „igen,” és „nem”eket, és a 12 millió phrasis helyett ezt mondja: „Mi és 50,000 a Rákoson, othon pedig 500,000 nemzetör, ki egytől egyig rosz fizető.

Föl hát a zászlót minister urak! holnap kezdődjék a toborzás, ha a rákóczi zúg, a pohár forog, a zászló leng, itt terem az 50,000 önkényes, és kardja lenyomja a mérleget.

Ha ez nem így lesz, a ministerek a nemzeti gyűlés összejövetele előtt lépjenek le, vegyék le sastollas kalpagaikat, tegyék karjaikat keresztbe a mellen, és mondják: „itt vagyunk, feszítsetek meg, megtettünk becsülettel mindent, hivatuk a népet, de nem jött; Rómát is bevette százötven zsoldos mert Rienzi kürtje utolsó szavára egy római som mozdult, hordjátok a lánczot megérdemlitek.”

Bécsben mondták ki a szót „meghódítunk másodszer,” mi csak védelmezzük magunkat.

Jenő.

Miknek nem jut az ember nyomába jelen tisztújítást megelőző összeírásoknál! Halljuk csak, szépek ezek:

Egy valaki, nevét nem mondjuk meg, következő jegyzéket hagyott honn az összeírók számára: Csete Károly ügyvéd, jövedelme 100 f. lakbér 100 f. Lehetetlen kedves fiscalis ur, ön ugyan felsült, ha azt gondolta, hogy jelen összeírás az adókielésnek is alapul szolgál, s hogy minél kevesebbet vessenek ki becses személyére, caupa szerénységből nem akarja hogy több jövedelme legyen 100 ftnál, és ebből még is 100 ft szállásbért fizet, hogy azért választóképesége is legyen.

Kérjük önt drága Csete collega. Irjon egy háztartásról szóló könyvet, mert ön a jó házigazdak példányképe.

Ön száz pengő forintot fizet házbért, és jövedelme is szinte száz pengő. Engem a tüzes manó ezen pillanathban vigyen el, ha nem irigylem önnek sorsát.

Önnek egész esztendőre miután száz pengővel a lakbért kifizette, egy bathája sincsen.

Pedig az összeírás szerint önnek cselédje is van, kinek neve Tóth Luisa.

Ne menjünk tovább.

Pediglen.

Pest, majus 10én.

Tagadhatlan szükségessége annak, hogy Magyarországban az erdélyi országgyűlésre minél többeknek kell megjelenni! Az erdélyi népnek van ugyan alapja, mellyről ítélve bizton kell hinnünk, hogy e nemzet magát fogja emancipálni a burocracia alól.

Mert van fényes historiaj multja. S azon nép, a mellynek dicső multja van, dicső jövőre számíthat, mert van alapja, van törzse, a mellyből a szabadság fája felvirágozhat!

De nem kell folednünk azt is, miszerint Erdély az absolutismus vasvesszője alatt jóformán elveszté erélyét.

Azaz Erdély, melly Bocskai, Rákóczi és Betlen korában mintegy bölcsője volt az osztrák elleni forradalmaknak mellyben a revolúciók ringattak: 1847ben Jósika kancellár, s a hasonszerűek kormányrendszerének szibbasztó sulya alatt deredt állapotba jött egészen.

Fel kell uraim villanyozni e népet, s elődjének szellemével egy óriás fog abban fölébredni.

A villanyanyag meg van. Explosiójára csak conductor kell.

A vészes fellegek, a nép elégtelensége tornyosulvák: csak orkán kell, melly ijesztő rémeit szétkorbácsolja az egész látkörön.

Szóval: az erdélyi nép, ha az unio az országgyűlésen megtagadtatnék az aristocratia által, kész mindenre, ha van merész egyeniség, a ki kiméri mondani a nagy szót: „Unio, vagy halál!”

Mi hisszük hogy ilyenek Erdélyben is találkoznának fognak is reméljük találkozni. De az elhatározott cselekvésre nagy támaszpontjuk lesz abban, ha a testvér Magyarországból egy pár elszánt agitator le fog menni az erdélyi országgyűlésre.

Az erdélyi nép oly kevésbé tudá még magát a municipalitás hatalma, befolyása alól emancipálni, miképen nem voltak képesek Kolozsvárott egy népgyűlést megtartani, miután arra az engedelem megtagadtatott.

S ugy látszik, ettől tart is az erdélyi kormány, mert az országgyűlés határidejét 29dik majusról 22ére tevő át.

Mi ebben — meglehet hogy tévedünk, — azon fogást látjuk, hogy azok, kik talán Magyarországból az erdélyi országgyűlésre megjelenni készülének, meglehetősen elkéssenek.

Komárom megye mint tudjuk, közközlésen nevezett ki küldötteket, az erdélyi országgyűlésre menendőket.

E példát Pestmegyének és városának is kellene minél hamarabb követni. Pestvárosa, mint főhelye az országnak, küldhetne legalább 24 tagot, Pestmegye szinte annyit. És ezt minél hamarabb kell tenni uraim! nehogy elkéssünk.

A pesti lelkes ifjuság egy része bizonyosan, ha máskép nem, gyalog is el fog menni Kolozsvárra. Természetes azonban, hogy ez igen hosszú ut, mint az eddigi magyar törvénykezés.

Könnyon megtörténhetik, hogy mire ezek oda érkeznek, az erdélyi aristocratia az uniót már lezavazta.

Ezeknél fogva mind magunk, mind az erdélyiek érdekében bölcsen fogná pestmegye és városa cselekedni, ha a küldöttséget Erdélybe mihamarabb utnak indítaná.

A küldöttség tehát menjen.

A kérdés csak az: ma-e, vagy holnap?

M—j—r.

A radical kör f. hó 7-kén tartván tisztujtását a választás eredménye következő:

Elnök Teleki László, alelnökök Fényes Elek és Vörösmarti Mihály, igazgató Gózon Lajos, pénztárnok Ferenczi Lajos, könyvtárnok Bornik Mihály, ügyész Horváth Károl, jegyző Banóczy József.

Választmányi tagok:

Balla Endre, Bajza József, Bajkai Endre, Beleznai István, Csanádi György, Csanádi Ferencz, Csányi László, Dalogh György, Egressi Sámuel, Erdélyi János, Fábri Pál, Fáncai Lajos, Farkas János, Fadgyas Pál, Garai János, Graefl József, Gerendai Ambrus, Gorové István, Halász Balás, Halászi József, Hrabovszki János Hajnik Pál, Irányi Dániel, Irinyi József, Jókai Mór, Jámor László, Jankovics György, Kauser Lipót, Királyi Pál, Laczkovics János, Mácsai Lukács, Mérei Miklós, Miske György, Molnár József, Nádor Ferencz, ifj. Nádóssi István, Némethi János, Nyári Pál, Bajor Titus, Perczel Mór, Petőfi Sándor, Piperkovich Péter, Podmaniczki Frigyes, Rádai Gedeon, Radó János, Rákóczi János, Reök István, Rosenfeld József, Sántha Péter, Stuller Ferencz, Szalai Alajos, Szekrényessi József, Tatai Pál, Thanhoffer Pál, Török Pál, Tóth Gáspár, Túry István, Varga Ignác, Vörös Antal, Ziska Károly.

Kiadta: Banóczy József, jegyző.

Egy őszinte szó a római vérű oláh népfaj érdekében.

Alig van két hete, hogy Pesten időzök, s ennyi kevés idő alatt, itt bizalmatlanságot, amott rokonszenvet, egy harmadik helyen méltatlanságot tapasztalok e népfaj irányában létezni. Ösmerve azon népet, mellynek körében magam is tartozom, erősen hiszem, hogy szerkeztő ur becses lapjaiba egy rovatot engedend, e népfaj gondolkodásáról egéni véleményemet a közönséggel tudatnom.

A kik bizalmatlanok irányunkban, abbeli bidelemben tévednek, mikép mi annak idejében, ha ha vérünkkel kellene adózni a magyar haza, s így a mi tápláló földünk érdekében; hajlandók lennénk egy éjszakkéleti kürtölésre csupán vallássosságból térdet fejet hajtani a vallás köpenyegébe burkolt népek despotájának.

A rokonszenvűek, jobban felfogják állásunkat s látják, hogy mikint a magyarnak e hazán kívül számára máshol nincs hely, ugy minékünk e földön illy körülmények mellett ennél nyugtatóbb helyzet nem juthat — látják, hogy sláv elvek mellett harcolni, annyit tenne, mint anyagi és szellemi jövendőnkét szándékosan eltűpörni engedni, — de mindazáltal a módról, mellynek következtében a mi őszinte rokonszenvűnk jobban kúphatolhatnák, nem tartják szükségcsnek elmélkedni, s egyoldalú nézeteiknek hódolnak.

A kik pedig az eddigi elnyomatás szülte együgyű tudatlan népről azt hiszik, hogy az Europa politikai mérlegében mit sem, vagy igen keveset nyom; ezek méltatlanul gondolkoznak e majd két millióra menő népfaj irányában.

Polgártársaim!

Igaz a vallás, bárha titkos kapocs, de mégis nagy és erős e népfajt összetartani, de ezen állításomból nem az következik, hogy az oláh népfaj a magyartól elszakadva, hajlandó lenne a sláv elemnek hódolni; hanem „az oláh népfajt érdeklőleg az”, hogyha elegendőképp méltányoltatik ál-

lása e honban, akkor igen is lesz oly erélyes, hogy kibontakozván a sláv nemzedék tulsúlyú hierarchiai igája alól, vallássosságát anyai nyelvünk körébe gyakorolva, övétől vezetette a magyar nemzetet, mellynek ő is egy osztalékja, mikor a közös érdekek kívánják, életével és vagyonával segíteni is erős leend. —

A magyar népet illetőleg pedig az, hogy velem együtt ösmerje el, miként e népfajt, az említett oknál fogva, hogy az új ministeriumnál egy Athanacskovich soha sem képviselheti, — tisztelem ismeretlen személyét — de magas állásáról könnyen keresztül nézve az oláh népfaj felett — együtt éjszakkélet határain akadnak meg szeméi, s midőn a sláv nemzedék érdekében mindent akkor a magyarokhoz legközelebb álló oláhoknak épen semmitsem tehet.

Vannak nekünk Ungvár és Várad egyházi megyéinkbe, ugy a Bánátba is egyéneink, kik ha a vallási érdekeket képviselik, bizodalunk bennök központosuland. J. Gy.

Párbaj. (parliamenti értelemben).

Légy merész. A megbántás sulyát soha előre ne mérlegeld, mentől sulyosabb az annál jobb. Bátran dobd azt ellenedre, s ha nem fog gyorsan, röpíts rá még egyet.

A párbaj ideje bizonytalan. Sok függ e részben a hajtástól s elleneid aránylagos ügyességétől. Néha már az első lövésre félbeszakad.

Ha nagyon találva vagy, többször is tölthetsz és löhetsz. Legjobb azonban — egy pár golyóváltása után — egy jó barátot keresni, ki rendre-t kiáltson. A ház e kiáltást rögtön sajátjává teszi. A Speaker (elnök) közbevetőleg lép fel, s hozzátok „mint gentleman-ekhez szól. Ezen nektek megütödni a világért sem kell, hanem csak becsületekéről beszéljete. Az ülést oda kell hagyni, de előbb az ellenhez — egy pár kihívó szempillantás kíséretében — így szólni: hallani fog rólam.

Akkor természetesen fegyveres ör küldetik utánatok, kit — minden gyermekes ellentállás nélkül — nyugodtan követtek, sőt iránta magatokat hálásnak mutatjátok.

Most a Speaker elébe vezetettek, ki a bántalomról a legpathetikusabb modorban fog emlékezni. Megmondandja, hogy az nem volt helyén, s kívánni fogja, hogy tovább ne menjen.

Ekkor te szabadkozól, hogy illy messze menni szándoka soha nem volt, s ha ellenedet megsértéd, az nem személyességi bántalom volt. Oh nem, mert néked azon ur személye felől oly jó véleményed van, mint senkiről másról, hogy őt csak parliamenti értelemben támadtad meg. Ezen férfias nyilatkozatra tapsokat nyersz.

Ekkor ellened áll fel, s ugyan azt nyilvánítja, s hasonló tapsot kap. Egymáshoz közeledtek, és kezét ráztak. Rettenetes tetszés. Ha épen nagyon megbocsátó kedélyben vagytok, karöltve távoztok el a teremből, a párbajt Bellamynál végezni, vagy a másnapi clubi vacsorára egymást meghívni.

Illy módon minden saisonban 6 párbajt vihattok, s a következő évre vidám kedvvel előkészíthettek.

(E satyra az alsó ház husvét előtti egyik ülését ostorozza, mellyben O'Connor s egy más tag közt hasonló érzékeny eset történt.)

H i r d e t é s e k.

(1)

Jelentés.

Ma, minden csütörtökön és vasárnap a Far-
kas Józsi vezérlete alatti (ugynevezett párizsi)
nemzeti zenésztársaság az új épület mellett újon
alakított sétaligetben a legkedvencebb operai és
magyar zenedarabokat leendő szerencés előadni.

Alólírt ezennel tisztelettel értesíti a t. cz. kö-
zönséget, miszerint nála korán reggeltől kezdve
egész nap minden kávéházi italok és a legfinomabb
fagyaltak kaphatók.

Rosz időben a fennevezett zenésztársaság
alólírt kávéházban fog játszani.

Tiszteletteljes meghívását teszi

Steingassner János kávész.

Pest május 11. 1848.

(18)

(1)

Geibel Károly

udvari könyvtárosnál Pesten megjelent és kapható

Szúnyogok.

Irta Nagy Ignác.

Tartalom: Ajánlás. — Előszó. — Szegény, ne
igyal. — Fővárosi nemadózó. — Fürdői képecs-
kék. — Budapesti séták I—XVII. — Két testvér.
— Hivatalvadász. — Nász éj. — A nagyur.

Borítékba fűzve finom képekkel 1 ft. 20 kr. p. p.

CSIKÓS.

Eredeti népszínmű 3 szak., népdalokkal, tánczczal.
1848. Borítékba fűzve 30 kr.

(19)

(2)

„RADICAL-LAP“

ezimű politikai hírlapunkra, előfizetést hirdetünk!

Megjelenend e lap folyó év május 16án, hét-
főt kivéve minden nap — egy íven. —

Előfizetési ár, félévre Budapesten házhordás-
sal boríték nélkül 6 frt. p. p. vidékre postán 8 frt.
p. p. — fertály évre helyben 3 frt. 30 kr. p. p. —
postán 4 frt. 30 kr. p. p. —

Hogy azonban a tisztelt olvasó közönség la-
punk belbecséről minél kevesebb költséggel ma-
gának tudomást szerezhessen, — lapunkra maj.
16-ától — július 1-ső napjáig külön előfizetési
nyitunk, — helyben 1 frt. 50 kr. rál p. p. — pos-
tán 2 frt 20 kr. p. p. —

Előfizetéseket helyben Geibel könyvtáros a
Kristóftéren, a vidéken pedig minden postahivatal
fogad el.

Rokonszenyü elybarátinkat közremunkálásra
felhíván, tudatjuk ezuttal a közönséggel, hogy
minden rendü levelezéseket „A Radical-lap szer-
keztőségének“ czimezve, szinte Geibel polgártárs
szives elfogadni.

Pesten, maj. 4-én 1848.

Felölös szerkeztő Mérei Mór.

Kiadó s. dolgozó társ Rosti Zsigmond.

(16)

(2)

A cenzurai fogságból épen most szaba-
dultak ki és kaphatók

Magyar Mihál

könyvtárudájában ferencziek terén 410. sz. alatt.

Sajtószabadságról

nézetei egy rabnak

Irta Tánecsics Mihál.

borítékba fűzve csak 30. kr.

Népkönyv

irta Tánecsics Mihál.

Borítékba fűzve csak 30. kr.

Földmívelési ipar
ébresztésének egyetlen módja

Irta Tánecsics Mihál

borítékba fűzve csak 10 kr.

(17)

MAGYAR

BETŰSZEDŐK!

LUKÁCS LÁSZLÓNÁL,
a Beimelféle könyvnyomda ha-
szonbérletjénél 10 — 15 gyors
magyar szedők állandó fogla-
latosságot kaphatnak.

Pesten, maj. 4kén 1848.

(9)

(2)

Megjelen s Kilian és társánál egy ezüst husza-
sával kapható:

„Magyarország 1848“ban.

Irta

Elefánty Ferencz.

(15)

(3)

Kölcsey Ferencz naplója,

melly a sajtó bilincsei miatt csak most láthat nap-
világot.

Megjelen s kapható minden könyvtárosnál, és a
radical-kör kulcsáránál.

Ára 1 ft. 20 kr. pengő pénzben.

(5)

(3)

Eladó egész birkanycáj.

Tolna megyében, Tanyai pusztán 3000 dara-
bon fölül álló finomított birka, nagyobb osztá-
lyokban kézből nyírás után eladó — értekez-
hetni Pesten, Vissontai Kovács urnál, Almási-féle
kávéház feletti első emeletben, vagy Kápolnay
Ignác tulajdonosnál helyben Kápolnán.

(7)

Emich Gusztáv

nemzeti könyvkereskedésében Pesten uri- és ki-
gyó-utca szegletén kaphatók:

Politikai kis káté,

a nép számára irta

Boross Mihály.

Ára 4 kr. pengő pénzben.

(4)

(3)

Őszinte szózat a néphez,

mellyet a francia eredeti után átdolgozva s ha-
zánk viszonyaira alkalmazva közrebocsátott

Udvardy Ignác.

Ára borítékba fűzve 10 kr. p. p.

(4)

(3)

Egy szó

a szegény emberhez.

Ha gazdagok vagy hatóságok e könyvecskét a
pénztelen nép közt elosztás végett több példány-
ban kívánnák megszerezni, jelenti a kiadó, hogy
annak, ki 50 példányt vesz, 10, a ki pedig 100-at
vesz 25 példány ráadásul adatik.

Ára tíz váltó krajczár.

(4)

(3)

Magyar Mihál

és minden hiteles könyvtárosnál kapható:

„Forradalom szikrák“

Irta JENŐFI

24 lap csak 6 pengőkr.

(10)

Megjelenik e lap **minden nap este.** Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle
nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A
vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 KR. PP.**